

[Pia Gjellerup]

ansvar gældende, og vi foreslår nedsættelse af en kommissionsdomstol, som uafhængigt af Folketinget, af regeringen og af dens ministerier og med udgangspunkt i ombudsmandens undersøgelser og konklusioner udarbejder et beslutningsgrundlag for Folketinget.

Det forekommer os faktisk helt urimeligt, at vi er nødsaget til at behandle forslaget om nedsættelse af en kommissionsdomstol. Vi havde forventet, at forslaget havde været den kraftige opfordring, der havde fået regeringen til at yde sit bidrag til oplysning og afklaring af sagen.

Jeg kan på Socialdemokratiets vegne ikke kraftigt nok opfordre til, at der snarest træffes beslutning om overgivelse af sagen til en uvil dig instans. Denne alvorlige sag om hundreder af familiers adskillelse imod lovens ånd og bogstav må behandles på værdig vis og ikke blot, som vi har oplevet det, mødes med et skuldertræk.

Fischer (KF):

Den konservative folketingsgruppe siger nej til forslaget om en kommissionsdomstol. Vi siger ikke nej for at hindre en belysning af den såkaldte tamilsag, men fordi vi ikke finder grundlag for kravet om denne domstol.

Når vi siger nej, er det ikke blot, fordi denne sag allerede er belyst særdeles grundigt i Retsudvalget og den dermed forbundne omfattende offentlige debat. Vi havde bestemt ikke tilstræbt det store drama omkring Retsudvalgets drøftelser, men en kendsgerning er det vel, at enhver sten er blevet vendt.

Mange tilkendegivelser fra befolkningen tyder da også på betydelig undren over den overvældende interesse, som en række folketingsmedlemmer har vist denne sag. Som det blev udtrykt så slående i et læserindlæg i Berlingske Tidende: »Det er utroligt, at Tingets medlemmer ikke har andre og mere positive ting at bruge deres tid på end at bekæmpe, såre og nedvurdere en politisk modstander.«

Man har efterlyst en ansvarsplacering, men som det er fremgået af statsministerens udtalelse, er ansvaret klart placeret som regeringens og justitsministerens.

Den vigtigste grund til at sige nej til denne kommissionsdomstol er imidlertid, at vi her har at gøre med et anliggende, hvor ombudsmanden har foretaget en indgående sagsbehandling på Folketingets vegne.

Ombudsmanden har – som han skal have – haft frie hænder i sine undersøgelser og er kommet med en meget klar og detaljeret udtalelse. Som det er bekendt, fremgår det af denne udtalelse, at han har fundet den manglende færdigbehandling af de pågældende ansøgninger om familiesammenføring overordentlig kritisabel, men da der i de pågældende 21 sager i mellemtiden er blevet meddelt opholdstilladelse, har han ikke anledning til at foretage yderligere i sagen.

Det er det grundlag, som den konservative folketingsgruppe forholder sig til, når den – som de øvrige regeringspartiers folketingsgrupper – tager ombudsmandens redegørelse til efterretning og udtrykker, at vi heller ikke finder anledning til at foretage videre i sagen.

Vi er naturligvis meget kritiske over for, at S og SF vil iværksætte en nyvurdering af tamilsagen med udgangspunkt i ombudsmandens arbejde. En sådan beslutning kunne, hvis den blev ført ud i livet, skabe alvorlig tvivl om værdien af den virksomhed, som ombudsmanden varetager på Folketingets vegne. Det er selvfølgelig de to partiers eget ansvar. Vi er uenige med dem, og vi ønsker, at denne sag skal slutte med ombudsmandens ord. Den burde være sluttet for længst.

Afslutningsvis vil jeg stærkt beklage den urimelige og uretfærdige måde, hvorpå nogle folketingsmedlemmer har omtalt den tidligere justitsminister, Folketingets nye formand. Jeg finder disse udtalelser belastende for samarbejdet i Folketinget og for Tingets anseelse. Anderledes kan det ikke være, når man bruger udtryk, som kun kan opfattes som dybt krænkende. Jeg håber, det vil vise sig, at der er tale om isolerede tilfælde, og at de pågældende partier vil formå at forhindre gentagelser, for hvis man med sine udtalelser i Folketinget søger at miscreditere hinanden, vil vort arbejde herinde miste det positive særkende, vi hidtil har kunnet være så stolte af, også i forhold til andre landes parlamenter, at nok kan vi anvende hårde ord og indimellem skændes kraftigt på Christiansborg, men vi taler trods alt til hinanden som kolleger på tværs af partiskel ud fra holdningen, at det er sagen og synspunktet, man forfægter, ikke medlemmet, man bekriger.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):